

DE STER VAN NEDERLAND

15 JULI 1933

No. 14

38e JAARGANG

De gemeente van den levenden God: zuil en grondslag der waarheid.

1 Tim. 3:15

WAARHEID HERSTELD: EEN MODERN WONDER!

Dr. John A. Widtsoe

Het geloof aan toeval verdwijnt

De moderne mensch is er van overtuigd geworden, na de verborgenheden der natuur ontsluitend te hebben, dat intelligentie en bedoeling het heelal beheerschen. Geen nadenkend mensch zal nog langer het bestaan van een God ontkennen. Een nieuwe zekerheid is verkregen, dat alle dingen geschapen zijn en bestuurd worden door een hoogere, een goddelijke Macht, en dat de mensch op aarde is geplaatst, gehoorzaam aan een plan, door deze weldadige Macht, die wij God noemen, ontworpen voor zijn welzijn. De toeval-idee wordt niet langer gehuldigd; het geloof aan wetten heeft ze vervangen.

Deze leerstelling is bekrachtigd door een gebeurtenis, welke hier verhaald zal worden; de merkwaardigste en meest spannende van de laatste honderd jaren.

Het verheven beginsel van keusvrijheid

Het plan des levens, door den Heere verordineerd, heeft het welzijn, het volledige welzijn van den mensch op het oog. Maar waarom dan is 'er smart, lijden, armoede en bloedvergieting in de wereld? Omdat in ieder mensch, als een zéker kenmerk van zijn menschzijn, het onaantastbare recht van keusvrijheid, van wilsvrijheid huist. Wij worden niet gedwongen om de wet te gehoorzamen. We kunnen onszelf het leven benemen, ons voor een

rijdenden trein werpen, indien we dit verkiezen. De lange en somtijds zoo tragische geschiedenis van het menschedom is in hoofdzaak slechts een verslag van het gehoorzamen of het overtreden van wetten. Gehoorzaamheid heeft altijd hoogerop gevoerd, ongehoorzaamheid in tegenovergestelde richting. Beschouw de ontzaglijke veranderingen, welke gedurende de laatste drie eeuwen voor het welzijn van den mensch hebben plaatsgevonden, sinds hij begonnen is de wetten der natuurwereld uit te vorschen en te gehoorzamen. Een nieuwe wereld van genot en gerief is geboren. En zelfs zou nog grootere vooruitgang op dit gebied kunnen worden verkregen, indien geestelijke wetten gezocht en gevonden werden, want de geestelijke waarheden beheerschen de aardsche dingen.

De waarheid verworpen

Het levensplan voor den mensch was door den Heere samengesteld en werd hem reeds bij den aanvang zijner geschiedenis onderwezen. Volle gerechtigheid kon niet anders handelen. Het plan in al zijn onderdeelen voorzag in de behoeften van den mensch : lichamenlijk, verstandelijk en geestelijk. Gehoorzaamheid eraan zou hem volmaakte levensvreugde verschaffen, of, met andere woorden, vollen vooruitgang binnen menschelijke perken. Een goddelijke instelling kon geen andere vruchten afwerpen. „De menschen zijn opdat zij vreugde mogen hebben.”

's Menschen wilsvrijheid bleef onbelemmerd. Daar moet nooit aan getornd worden, anders wordt de mensch slaaf. De mensch begon echter al spoedig dit recht van keusvrijheid te gebruiken om de wetten van 's Heeren doelmatig plan te overtreden ; tijdelijke genoegens schenen hem aantrekkelijker toe dan voortdurende vreugde. Hij week verder en verder af van de goddelijke wetten, en had tenslotte geen oog meer voor de waarheid of de volheid ervan. Hij behield alleen dat gedeelte, dat zijn eigen neigingen tevreden stelde ; en als de herinnering aan de volle wet begon te tanen en te verflauwen, verving hij het krachtige, levengevende plan des Heeren met zijne eigene gebrekkige, levenlooze wet. Tegen zulk onverstand, zulk minachten van wetten, hebben de profeten en allen die het menschedom lief hadden, al deze eeuwen hunne stem verheven.

Waarheid hersteld

Het waakzaam oog des Heeren was altijd en is nog steeds gericht op de kinderen der menschen ; indien dit niet zoo ware, zou God ophouden te bestaan. Onze hemelsche Vader tracht Zijne kinderen terug te leiden, in weerwil van hunne hardnekkigheid, op de vreugdevolle paden der waarheid. Wanneer dan ook het menschedom was afgeweken van den weg der waarheid, van het plan des levens, om zich aan afgodendienst of onwaarheid over te geven, heeft de Heere, geheel of gedeeltelijk, door middel van

daartoe gekozen woordvoerders, de eeuwige waarheid hersteld, welke den mensch de vreugde aanbrengen kon, die zoowel hier op aarde als in het hiernamaals zaligheid is. De groote predikers der gerechtigheid werden door den Heere geïnspireerd.

Het volle plan van leven en zaligheid omvat alle waarheid, en is nu onder de aardsche hoede van een organisatie bekend als de Kerk van Christus, welke onderscheiden kan worden door het bezit van goddelijk gezag, het officieele recht om hier op aarde in den naam van God op te treden. Telkens, wanneer dit gezag op aarde verloren was geraakt, zooals menigmaal het geval is geweest, zijn bijzondere methoden voor het herstel van Kerk en autoriteit noodig geweest.

Het netelig vraagstuk van een knaap

Al het bovenstaande en méér nog trad op den voorgrond meer dan een eeuw geleden, in de wondervolle ondervinding van een landbouwerszoon, een jongen die in het westelijk gedeelte van den staat New York woonde en Joseph Smith genaamd was. Hij was niet veel ouder dan veertien jaar. De geheele omgeving was betrokken in een godsdienstige herleving. Verschillende kerkgenootschappen maakten veel drukte om nieuwe leden aan te werven. Zij waren niet altijd netjes, wanneer zij over elkander spraken. Elk hunner was in het bezit van één of twee beginselen van het goddelijk plan, doch niet één hunner had ze alle. Hunne leerstellingen waren grootendeels door menschen verzonnen en hunne kerken van menschelijken oorsprong. Geen hunner was inderdaad de Kerk van Christus.

Deze twistende, kibbelende, strijdende kerken trachtten Joseph Smith over te halen zich bij hen aan te sluiten. Sommigen zijner huisgenooten hadden zich alreeds aangesloten bij eene zekere kerk, terwijl anderen aan eene andere groep de voorkeur gaven. De knaap was verbijsterd. Hij had de waarheid lief en kon zich niet tevreden stellen met iets anders. Hij beseftte dat geestelijke waarheid, waarvan alle waarheid afgeleid wordt, van het grootste gewicht is. Zijne jeugd en onervarenheid maakten het hem dubbel moeilijk om te besluiten welke van al die richtingen de volle waarheid en goddelijk gezag bezat. Wat moest hij doen?

In deze onzekerheid wendde hij zich tot de Bron der waarheid. Hij koos eene stille plek uit in een bosch, niet ver van waar hij woonde. Hier knielde hij neder en vroeg den Heere, hem het noodige licht te willen schenken.

Het resultaat van dat gebed overtrof alle verwachtingen.

Het visioen der eeuw

Twijfel en ontmoediging, gezanten van den boozè deden hem bijna het onderspit delven, toen hij op deze wijze den Heere aanriep. Elke geloofafbrekende vraag werd hem in het oor gefluisterd.

Bestaat er een God? Kan Hij tot den mensch spreken? Bemoeit Hij Zich met de nietige behoeften der menschen? Het was de eeuwenoude strijd tusschen waarheid en leugen. De knaap gebruikte zijn vrijen wil ten goede en het kwaad werd verbannen. In het eenzame, lieflijke bosch maakte hij in duidelijke woorden zijn zielsverlangen bekend, in de stellige verwachting, dat de Heere, Die de aarde en ook de menschen geschapen had, hem zou willen hooren en op eene of andere wijze antwoorden.

Het bosch werd buitengewoon licht, hoewel de zon hoog stond. De glans van dit licht ging alle hem bekende glans te boven. Hij keek op. Vóór hem stonden twee verheerlijkte Wezens, Wier verschijning — in zijn eigen woorden — alle beschrijving te boven ging. Eén van Hen, wijzende op den Ander, zeide: „Deze is Mijn geliefde Zoon, hoor Hem!“ Het scheen den knaap onbegrijpelijk toe, dat hij den Vader en den Zoon aanschouwde en dat de Heere gekomen was om hem te bezoeken en te onderrichten.

En toch, waarom zou hij zich daarover verwonderen? Kan de Heere Zich niet bewegen of spreken? Heeft Hij geen wil? De hedendaagsche wereld heeft genoeg van een God, Die alleen geïnteresseerd is in de voorschriften van beroeps-predikers, die voor loon leeren. Het was eene openbaring die zich aanpaste aan de periode van verlichting, welke toen haar intrede deed in de wereld.

De boodschap der eeuw

De Zoon, aldus aangesproken door den Vader, sprak tot den knielenden, vreedzamen knaap. Het verhaal van het plan des levens werd weergegeven, zooals dat in vroeger eeuwen was gedaan, door dienzelfden Jezus Christus, tijdens Zijne bediening op aarde. Den knaap werd aangezegd dat al de kerken verkeerd waren, dat zij de leerstellingen verdorven en de verordeningen verbroken hadden en dat zij het gezag van het priesterschap des Heeren hadden verloren; de leiders van deze door den mensch gestichte kerken mishagden den Heere, omdat zij een geldzaak gemaakt hadden van wat om niet diende gegeven te worden. Eveneens werd hem bekend gemaakt dat de tijd voor de herstelling van alle waarheid en autoriteit, alsmede voor het organiseren van de Kerk, nu aangebroken was. Tevens werd hem, tot zijne niet geringe verwondering, medegedeeld, dat hij, Joseph Smith, de eenvoudige, ongeleerde knaap, het instrument zou wezen, waardoor de Almachtige Zijn werk wederom zou oprichten in deze laatste dagen, een werk dat nimmermeer te niet gedaan zou worden.

Een van dwaalbegrippen bevrijde, eenvoudige doch heerlijk voldane knaap keerde dien dag huiswaarts.

Zóó luidt de eerste paragraaf van de geschiedenis der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ieder onderdeel ervan, iedere uitspraak erin vervat, kan verdedigd worden met de

Heilige Schriften, en met de wereldlijke kennis en de natuurlijke rede des menschen.

Het Boek van Mormon

Ongeveer drie jaar later, toen Joseph Smith de jongelingsjaren intrad, ontving hij een ander hemelsch bezoek, ditmaal van een engel, Moroni genaamd. Deze hemelbode maakte den jongen man bekend met een bergplaats waar een aantal gouden platen verborgen lagen, waarop zekere vroegere inwoners van Amerika de geschiedenis hunner volken gegrift hadden. Na verloop van tijd werd dit boek vertaald „door de gave en macht van God”, en in 1830 gepubliceerd. Het boek van Mormon is op historisch, leerstellig en wijsgeerig gebied een van de meest merkwaardige werken der wereld. De betrouwbaarheid van dat werk is voor langer dan een eeuw met onzinnige furie bestreden en toch is de stelling van het boek heden ten dage onomstootelijker dan ooit te voren.

Autoriteit hersteld

Terwijl de vertaling van het Boek van Mormon plaats had, ontvangen Joseph Smith en zijn getrouwe metgezel, Oliver Cowdery, bezoek van verschillende hemelboden met gewichtige opdrachten, betreffende het op te richten groote werk. Johannes de Dooper droeg hun het lagere Priesterschap op, en de apostelen van ouds, Petrus, Jacobus en Johannes, schonken hun het hoogere Priesterschap, alles bestemd om later bevestigd te worden op ieder getrouw mannelijk lidmaat van de op te richten Kerk. Op deze wijze werd het gezag ontvangen, dat altijd in de volmaakt georganiseerde, gezaghebbende Kerk van Christus gevonden wordt. Niet één handeling, noodig voor het weder oprichten van de Kerk van Christus, bleef onvolvoerd.

Het organiseeren der Kerk

Op 6 April 1830 werd de Kerk van Christus wederom gesticht, met dezelfde leerstellingen, beginselen en autoriteit, die door Christus zelf in Zijne kerk gegeven werden toen Hij op aarde vertoefde. Joseph Smith, nu tot het profetische ambt geroepen, ontving openbaring op openbaring, waardoor de duistere dwalingen, die al sedert vele eeuwen het Christelijk geloof aankleefden — zonder wáár priesterlijk gezag of eenige rechtstreeksche Godspraak — in den ban gedaan werden. Het ware oogmerk en de leeringen van het evangelie: den mensch iederen dag gelukkig te maken en in al zijn behoeften te voorzien, was wederom onder het bereik van het menschdom. Licht verdreef duisternis en de weg tot waar geluk was weder opengesteld voor elkeen, die hem bewandelen wilde. Aldus kwam de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen tot stand.

De vruchten van de herstelling

Het is een wonderlijk verhaal. Menschen, die in hun kringetje van een gedeelte der waarheid bekneld zitten, vragen zich af of in zulk een oorsprong eener kerk wel geloofd kan worden. Maar waarom niet? Kan de God, Die hemel en aarde schiep, Zich niet openbaren? Dit behoeft niet betwijfeld te worden. En Hij kan Zich openbaren aan wien Hij wil. Voorzeker behoeft Hij 's menschen toestemming niet om Zijne doeleinden te volbrengen. Dit kan niet worden tegengesproken. Hemelsche wezens kunnen door hun Meester gezonden worden om alle noodige dingen te doen. Zoo niet, dan is het geloof in de onzichtbare wereld valsch — en het bewijs van het bestaan van die onzichtbare wereld is nimmer grooter geweest dan in onzen tijd.

Het resultaat van het actiebetoon der kerk gedurende de eerste honderd jaren van haar bestaan is verbazingwekkend. Een lichaam van leerstellingen, duidelijk, samenhangend en vol van kracht voor 's menschen welzijn; een bijna ongeëvenaard recórd wat hare werken op oeconomisch en sociaal gebied aangaat; een gezonde en nooit verflauwende geestelijke ijver, onovertroffen in de heden-daagsche wereld — deze en andere wonderen zijn voortgevloeid uit dit laterdaagsche werk. Het is inderdaad „een wonderlijk en wonderbaarlijk werk”: het grootste wonder van de 19de eeuw.

Een werk, aldus gesticht, eischt eerlijk onderzoek; het kan het zoeklicht verdragen, het neemt met rassche schreden toe; het bezit de beginselen des levens, waarnaar alle volkeren zoekende zijn. Bezit gij, o lezer, genoeg liefde voor de waarheid om een onderzoek in te stellen, zoodat gij met helder inzicht voor uzelfen de verdiensten van de „Mormoonsche” beweringen zult kunnen toetsen?

Eeuwjaar-serie No. 14

Vertaald door J. J. v. L.

DE REKENING DER NATUUR

»Verleden week stierf hier een jongeman aan hoogen ouderdom in den leeftijd van 25 jaren.«

„Au, au, au”, riep Franklin uit, wat heb ik gedaan om zulke wreede pijnen te verdienen? „Heel wat”, antwoordde Jicht „je hebt veel te veel gegeten en gedronken en veel te veel toegegeven aan je luiheid”.

De Natuur presenteert zelden haar rekening op den dag, dat U haar wetten overtreedt. Maar als gij Uw tegoed bij haar bank overschrijdt en haar een hypotheek op Uw lichaam geeft, wees dan verzekerd, dat zij die executeeren zal.

De natuur geeft aan hem, die heeft. Zij toont hem den inhoud van haar groote magazijnen en noodigt hem uit alles te nemen, wat hij noodig heeft. Maar wat hij ongebruikt laat, wil zij hem

niet jarenlang laten behouden. Wat U niet gebruikt moet U weer afstaan. Ieder atoom, waar wij geen gebruik van maken, neemt deze groote oeconomist van ons weg.

Als ge Uw arm in een doek draagt en hem niet gebruikt, dan zal de Natuur de spieren verwijderen, totdat er bijna niets dan het been overblijft en de arm wordt een onnut voorwerp. Draag Uw geest in den doek der luiheid of der werkloosheid en zij zal op dezelfde wijze Uw hersens wegnemen en zelfs een idioot van U maken. De smid heeft een sterken arm noodig en zij geeft hem er een, maar de kracht van den andere vermindert. Gij kunt als gij wilt, al de energie van Uw leven gebruiken om één geestvermogen te ontwikkelen, maar dan zullen al Uw andere vermogens afnemen. Verwacht niet, dat ge gezondheid voor niets krijgt. Niets dat waarde heeft in deze wereld krijgt men gratis. Gezondheid kan men slechts behouden ten koste van voortdurenden strijd. De natuur neemt geen wet aan zonder een boete vast te stellen voor de overtreding ervan. En zoo vaak zij beleedigd wordt, eischt zij de boete, al kost het een leven. Een groot chirurg voerde onder de oogen van zijn studenten een operatie uit, die de uitgebreide techniek en de nauwkeurige kennis der moderne wetenschap sinds korten tijd mogelijk maakten. Met vaste en zekere hand verrichtte hij zijn werk, met succes voor zoover het zijn aandeel in de zaak gold; dan wendde hij zich tot zijn leerlingen en zeide: „Twee jaar geleden had een kleine ongevaarlijke operatie deze ziekte kunnen genezen. Zes jaar geleden had een verstandige levenswijze haar kunnen voorkomen. Zooals de zaken nu staan, hebben we gedaan wat we konden, maar de Natuur zal nog een woordje meespreken. Zij geeft niet altijd haar toestemming tot het intrekken van haar doodvonnissen.”

Den volgenden dag stierf de patient.

Seneca zeide: „De Goden hebben ons een lang leven beschoren, maar wij zelf maken het kort.” Weinig menschen begrijpen genoeg van de natuur om oud te kunnen worden. Het komt zelden voor dat iemand sterft aan hoogen ouderdom. Toch is het, te oordeelen naar het bewonderenswaardig mechanisme van het menschelijk lichaam, blijkbaar de bedoeling der Natuur geweest, dat we best een eeuw zouden leven. Wij zijn in geen enkel opzicht méér onwetend dan omtrent de natuur- en scheikundige samenstelling van het menschelijk lichaam. Niet één persoon op de duizend kan de juiste ligging aangeven van belangrijke inwendige organen of een beschrijving geven van hun werkzaamheden.

Wat een beleediging voor den Schepper, die ons op zoo bewonderenswaardige en eerbied-afdwingende wijze maakte, dat zij, die onze middelbare scholen en zelfs de universiteiten afgeloopen zijn en meisjes, die hun opvoeding als beëindigd beschouwen, zich bekwaamd hebben in talen, in muziek, in de kunst en op reis wat beschaving hebben opgedaan, maar geen beschrijving van

werking of ligging van de verschillende organen of functies kunnen geven, waar hun leven van afhangt.

„Eens zal de tijd komen”, zegt Francis Willard, „dat men als staaltje van onze primitieve onbeschaafdheid zal vertellen, dat onze kinderen alle namen van de rivieren in Thibet van buiten moesten leeren, maar niet onderwezen werden in de prachtige wetten, waarop hun lichamelijk welzijn gebaseerd is en in de menselijke eigenschappen die hen in staat zouden stellen in vrede en welgezindheid met hun naaste te leven”.

Het is van het hoogste belang, dat ons werk ons sympathiek is. Wanneer wij er het land aan hebben, wanneer wij het geestdoodend vinden en het ons verbittert, dan eischt de wrijving verschrikkelijk veel levenskrachten van ons. Een gevoel van vermoeidheid is een der vele voorboden van gevaar. Alles wat wij volbrengen door lichaam of geest, als zij vermoeid zijn, te prikkelen of vol te stoppen, heeft niet de minste waarde. Slape-loosheid en soms zelfs krankzinnigheid is de straf die de Natuur oplegt voor langdurig gebrek aan slaap.

Om ons in een gezonden staat te houden neemt de Natuur ons tot zich terug, bedwelmt ons met den aether van den slaap gedurende bijna een derde van ons leven, terwijl zij in het geheim ons prachtig mechanisme opknapt en repareert. Iederen nacht neemt zij ons weer op, uitgeput en stoffig als we zijn van het dagwerk, gebroken, geteekend en gewond in den moeilijken strijd om het bestaan. Iedere hersencel wordt gepolijst en verfrischt; al de asch en afval van de verbranding der weefsels overgebleven, wordt in den bloedstroom gespoeld, naar de longen gepompt en door den adem verwijderd; en 's morgens is het lichaam weer even frisch en gezond, alsof het nieuw was.

(Succes).

PRIESTERSCHAPSLESSEN

Het Augustus-programma volgt hieronder :

Eerste avond : Gebed enz. Les : Priesterschapsstudies, bl. 81 en 82 : Tiendbetalen, Het Woord der Wijsheid.

Tweede avond : Twee toespraken, als gewoon, over :

1. Zoeken, vragen, vinden. „Gij zult Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij zult vragen met uw gansche hart.” (Jeremia 29 : 13).

2. Wandelen door geloof. „Want wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen.” 2 Cor. 5 : 7.

Derde avond : Gebed enz. Les : Priesterschapsstudies, bl. 83 : Bediening van het Avondmaal ; De Doopplechtigheid ; Verordiening (Priesterschaps Ordening).

Vierde avond : Gebed enz. Huisbezoek rapport.

Vijfde avond : Open.

HET BELOOFDE LAND

President John A. Widtsoe

Drie groote menschengroepen : de Joden, de Christenen en de Mohammedanen, blikken met eerbied terug op het tusschen Abraham en den Heer des Hemels gemaakte verbond. Palestina, Abraham's land, heeft een ontzaglijken invloed uitgeoefend op de geschiedenis der menschheid. Zelfs heden ten dage strijden groote godsdienstgroepen om het bezit van de zoogenaamde heilige plaatsen van dit land. Palestina is klein, het is nooit heel dichtbevolkt geweest, maar het heeft waarheid uitgezonden : de waarheid van den eenen God Wiens kinderen wij zijn. Andere landen, grooter en machtiger, die opkwamen en bestonden door het zwaard of nijverheids-ondernemingen, zijn vervallen. Maar het aan Abraham beloofde land trekt heden ten dage, wegens zijn geestelijke waarheidslessen, aller aandacht als het interessantste en best herinnerd land onder de volkeren der aarde.

* *

Er is gestadige oorlog in het Heilige Land over de heilige plaatsen. Iedere kerk wil de plekjes bezitten welke de overlevering vastknoopt aan de merkwaardige figuren in de geschiedenis van Israël, in het bijzonder die uit den tijd van Jezus' omwandeling op aarde. Allereerst is er eindeloos argumenteeren over de echtheid van concurreerende heilige plaatsen. Voorts is er een voortdurend kibbelen over het eigendomsrecht. Van drie of vier kerken wordt beweerd dat zij gebouwd zijn op de plek waar de grafspelonk van Jezus geweest zou zijn en men loert met lynx-oogen op een rechtsovertreding. Een Engelsche Jood in ons gezelschap werd op ruwe wijze uit de Kerk van het Heilige Graf verwijderd. Hij was een ongeloovige en een hond ! Dat is de dwaling der menschen : men legt nadruk op aanspraken op stoffelijke zaken en vergeet de geestelijke beteekenis ervan. Wat maakt het werkelijk uit welke grafspelonk de eer had, een tijdjelang het lichaam van Jezus te herbergen ? Hij kwam met een boodschap van den geest, een boodschap van de broederschap der menschen, waarvoor aardsche geschilletjes in het niet verdwijnen. Versierde kerken, kleurrijk en verheven, ter eere Gods opgericht, kunnen niet de boodschap van den Meester vervangen en kunnen Hem niet op

waardige wijze vertegenwoordigen tenzij Zijn geest, zuiver en eenvoudig, daarin woont.

* *
*

De Heer voorspelde indertijd dat de tempel te Jeruzalem verwoest zoude worden totdat er niet één steen op den andere zou gelaten worden. Hoe letterlijk is dat vervuld! Waar de tempel eenmaal stond is een verwaarloosd terrein. De gebouwen die er omheen stonden zijn eveneens vernietigd. Ondanks de aanwezigheid van de twee Ismaliëtische kerken ziet het tempelterrein er verlaten, vergeten, verwaarloosd en levenloos uit. De steenen die eenmaal de tempelmuren vormden waren groot, zoo gemaakt dat zij eeuwen konden duren. Nu zijn ze zoek geraakt in den rommel van de lager gelegen vallei of in de huismuren van Jeruzalem en omgeving. Hoe nutteloos is het voor den mensch, tegen den eeuwig en wil te kampen!

* *
*

Het eene groote gebouw op het tempelterrein is de Dom van de Roto: een van de mooiste Mohammedaansche bedehuizen. Het is over een grooten ruwen rotssteen gebouwd, naar men zegt de offersteen voor den tempel van Salomon en tevens de steen waarop Melchizedek offerde en Abraham op het punt stond zijn zoon Izaäk te offeren. Om dezen steen heen is een woud van legenden opgeschoten. Hij kan zonder steunsel in de lucht hangen, hij is het middelpunt der aarde, de handafdruk van Mohammed is er op — kinderachtige staaltjes van bijgeloof. Eerlijke maar misleide menschen aanbidden hem en kussen hem, als zij mogen. 's Menschen ergste vijand is altijd het bijgeloof geweest. Er kan geen vooruitgang zijn totdat het verbannen is. Wetten, eeuwige wetten dienen 's menschen gestadige zoeken te zijn. Niets is onwetmatig, als het verstaan wordt. Maar, God maakt geen kinderachtig gebruik van wetten om menschen te verschrikken of te mystificeeren en hen zodoende tot aanbidding te bewegen.

* *
*

Niet ver weg is de klaagmuur. Om het groote platte terrein te vormen waarop de oude Hebreeuwsche tempel en de dienstgebouwen en hoven stonden, werden hoogten en laagten gelijk gemaakt en een groote omtuiningsmuur om het heele terrein gebouwd. Die werd grootendeels vernietigd ten tijde van de verwoesting van den tempel, maar aan de westzijde van het tempelterrein is een betrekkelijk klein gedeelte van den oorspronkelijken muur blijven bestaan. Dit is de beroemde klaagmuur, waarbij vrome Joden gebeden opdreunen en klagen over de verdwenen heerlijkheid van Israël. Tallooze snippertjes papier zitten in de scheuren gestoken, waarop smeebeden aan den Heere geschreven staan. Bij gunstige gelegenheden kan men bij den klaagmuur een schilderij van smart zien dat nergens ter wereld

zijn weerga vindt. De dreunende, golvende, klagende menschen raken met hunne lippen den muur aan of streelen hem met teedere vingers. Hoe lang, o Heere? schijnt de vraag van de aanbidders te zijn.

Maar, waarom terug gezien, anders dan om lessen uit het verleden te putten! Kon de kracht der emotie welke bij den klaagmuur aangewend wordt, niet beter besteed worden aan constructieven arbeid voor het herwinnen van Israëls verloren heerlijkheid? De wereld heeft behoefte aan minder weklagen over het verleden en meer moedig, actief plannenmaken voor de toekomst.

Inderdaad hebben de Joden de hand aan den ploeg geslagen tot het doen herleven van hun oude vaderland. Zij staan op het punt, het land der belofte het land der vervulling te maken. Aangespoord door het verlangen, zich een nationaal woonoord te vestigen, dat de Joden het hunne zullen kunnen noemen, of zij er wonen of niet, hebben de millioenen over de aarde verspreide Joden aan het Joodsche Nationale Fonds bijgedragen hetwelk op zijn beurt gebruikt is voor landaankoop in Palestina. Op deze landerijen zijn tusschen één en tweehonderd duizend Joden gevestigd, die — mannen, vrouwen en kinderen — bezig zijn het land geschikt te maken voor menschelijk gebruik. Het succes van deze talrijke nederzettingen is goed merkbaar. Moerassen zijn gedraineerd, putten gegraven, er is geplant en gezaaid, er zijn dorpen gebouwd met scholen, ziekenhuizen en synagogen. Alles ademt blijdschap en gezondheid. Er is geen geklaag op deze landen. De klaagmuur behoort tot een vergeten verleden: het ontginnen van de woestijn is een rijke belofte voor de toekomst. Wat de problemen des levens ook mogen wezen, altijd moet men voorwaarts blikken en glimlachen. De Joodsche onderneming, om Palestina op te bouwen is een van de interessantste ondernemingen der moderne tijden. De profetieën van ouds schijnen vervuld te worden.

* * *

Het allermooiste tafreel voor ons in heel Palestina was het doopen van acht personen in de Middellandsche Zee, onder de schaduw van den Berg Carmel, waarop zich zoovele heilige gebeurtenissen hebben afgespeeld.

De zon daalde reeds ter kimme. En het op het water weerkaatste zonnelicht vormde een gouden brug van strand tot zon. De dienstdoende Ouderling en de doopelingen, tot aan hun middel in het water staande, werden verheerlijkt door den straalkrans van den gouden weg. Het was alsof er een bijzonderen zegen was uitgesproken op deze plechtigheden, de eerste sinds vele jaren in het Heilige Land.

* * *

Op den terugweg van den doopdienst gingen wij voorbij de

begraafplaats van Haifa, waarop het stoffelijk overschot rust van twee getrouwe heiligen der laatste dagen: Ouderlingen John A. Clark en Adolph Haag, die hun leven lieten terwijl zij als zendelingen werkten in dit vergelegen land. Wij stonden eerbiedig bij hunne goedverzorgde graven met de blinkende en smetlooze grafsteenen: gebroken zuilen. God zegene hunne nagedachtenis!

* * *

Toen wij het Heilige Land verlieten, gevoelden wij dat degenen die daar wonen groote behoefte hebben aan de waarheden van het herstelde Evangelie van den Heere Jezus Christus. De behoefte is evengroot als in de dagen van den Meester. Gedachten aan het verleden en de toekomst welden in ons op terwijl wij op den Olijfberg den blik over het vóór ons liggende tooneel lieten gaan. Beneden ons, op de heuvelhelling, lag wat waarschijnlijk de hof van Gethsemené is geweest; wij blikten op de vallei van Jósafat, welbekend uit de Joodsche geschiedenis; op den Berg Moria aan den anderen kant, met het verwoeste tempel-terrein; op den Gouden Poort, waardoor de Heiland reed toen hij voor de laatste maal Jeruzalem binnentrok; op de oude stad met de veronderstelde plaatsen van het verhoor des Heeren, de kruisiging en begrafenis en opstanding; en op den Berg Zion, welke ons doet denken aan de visioenen der ouden die spraken onder den invloed van den Heiligen Geest.

Torenspitzen en koepeldaken, verzorgingsgestichten en ziekenhuizen ten spijt, heeft Jeruzalem, zoals heel de wereld, behoefte aan de versterkende, verlevendigende, verlichtende eenvoudige waarheden van het Evangelie van Jezus van Nazareth, het heilsplan van den Almachtige. O Jeruzalem! Jeruzalem! De pleitstem van tweeduizend jaar geleden drong tot onze zielen door. Wij kwamen bijeen onder een eerbiedwaardigen olijfboom, op den Berg waar de Meester dikwijls leerde, en baden God dat de herstelde waarheid voorspoed mocht hebben tot het welzijn der menschen in het Beloofde Land.

EEN ZILVERFEEST

Op 15 Juli — op den dag dus dat dit ons Sternummer verschijnt — is het vijf en twintig jaar geleden dat broeder Josephus Claus, te Den Haag, en zuster Claus, zijne echtgenoot (haar volle meisjesnaam is Adriana Petronella Ginter) in het huwelijk traden. De redactie wenscht het Zilverpaar en de uit hunne echtvereniging gesproten kinderen van harte geluk met deze heugelijke gebeurtenis. Dat 's Heeren zegen ook verder hen geleide op het Echtelijke Pad!

HUISBEZOEK-ONDERWERP VOOR AUGUSTUS

De Augustus-les vindt men in hoofdstuk 8 van het boek Prediker, verzen 11, 12 en 13.

DE TEMPEL

Naar het Amerikaansch van Ora Lewis

Schoonheid in de stilte van grijze muren,
Achter welker dichte poorten gij staat :
Plechtig en stil.

Uw silhouette vingertoppen
Verheffen kloek zich in de donkre, onstuim'ge lucht.
En op Uw hoogste spits
Steekt bij den naderenden nacht
Scherp af een gouden beeld.

Kon iemand maar 't mystieke wonder
Van dat alles vatten
En 't eeuwigen adem geven
Op een onbeschreven, blank-wit blad !

Kon iemand maar die roerende stilte gieten
In den zilveren beker van de spraak
En mij dien laten drinken !

Men moet diep delven in wat is voorbij gegaan
Als men 't geheim wil vinden
Van het tooverspel dat heden boeit :

Groote granieten muren !

En spitse torens !

En veertig jaar van heen en weder tijgen,

Ziek van 't getob van eindelooze dagen,

Dood-af van 't zware eindelooze werk . . .

En immer, immermeer in 't hart

Een onverklaarde pijn, een hunkren . . .

En dan : een nieuwgeboren wonder,

Stilte — en een zoete vree,

Schoonheid — en een adem Gods,

Vrijheid — en een belofte

Van eeuwig leven !

O, groote, grijze, granieten muren — voor mij gebouwd,
O uitdagende spitsen van hope,
Gij reikt, de grens van Ruimte en Tijd voorbij,
Diep in het hart der Eeuwigheid.

VOOR JONGE OOGEN

Waarom de baby niet zwaar was

Dat woordje „baby” wordt uitgesproken: *bée-bie*. Wij weten natuurlijk allemaal wat het beteekent. Ik zal je dezen keer wat van een baby vertellen.

Een heer op straat zag een klein meisje met een baby in haar armen, een baby zoo zwaar dat zij hem haast niet dragen kon. Het was een van die dikkertjes, je weet wel, net als — ja, net als wat? Als je zoo'n baby in huis hebt, dan weet je wel dat er niets in de wereld zoo mollig en dik is. Er is geen vergelijking.

Deze heer bleef stil staan totdat zij bij hem was gekomen en toen sprak hij tot haar: „De baby is nog al zwaar, niet waar, meisje?” Hij beklagde haar werkelijk met zoo'n zware vracht, want de baby was haast net zoo zwaar als zij zelf. Maar wat denk je dat ze zeide? „Nee, hoor, hij is niet zwaar, het is mijn broertje!” ze wilde niet beklagd worden!

Ik veronderstel dat de baby werkelijk zwaar was. Als je hem op de weegschaal had gezet, dan zou je het gezien hebben. Maar daar is een andere soort van weegschaal dan die welke de winkelier gebruikt waar je boodschappen haalt. Er is een Liefdesweegschaal! En die gebruikte ons zusje toen zij zeide: „Nee, hoor, hij is niet zwaar, het is mijn broertje!”

De liefde maakt altijd de arbeid licht. In het boekje van de Blauwvogeltjes staat een aardig versje:

De plicht verricht den arbeid goed,
Maar liefdes tooi maakt alles mooi, wat men ook doet.

En diezelfde liefde maakt ook alle lasten licht. Heel veel dat moeilijk te doen is of te dragen, wordt gemakkelijker als men het uit liefde doet. Waarom worden moeders niet gauwer vermoeid? Den heelen langen dag maar werken voor haar kinderen, de baby op den arm, trap op en trap af — die dikzak van een baby nog wel — opzitten bij de kinderen als ze ziek zijn, soms den geheelen nacht; kousenstoppen als de kinderen gezond zijn, en altijd zoo minzaam en geduldig.

Ha! het is de liefde welke dat allemaal doet en het zoo aangenaam maakt voor de moeders. O kinderen, ik wou dat je het eens goed wist hoeveel moeder voor je doet en hoe gaarne zij het doet: omdat ze je liefheeft!

Ik vraag mij wel eens af of het ook niet andersom werkt: of de kinderen het niet gemakkelijker zouden vinden iets te doen wat moeilijk is als ze het met liefde deden! Wat zou je denken? Probeer het eens! Als moeder wil dat je een boodschap gaat doen en je wilt blijven spelen, dan dien je de feeënweegschaal van de liefde voor den dag te halen! Als je bedenkt hoe graag je bij het spel wilt blijven, of hoe ver het is naar den winkel en hoe ver-

moeid je bent — zoo plotseling! — dan zal het o zoo moeilijk zijn. Maar bedenk je een oogenblikje hoe lief moeder je heeft en wat ze dag aan dag voor je doet en hoeveel je werkelijk van haar houdt — dan kan je toch zoo hard loopen! De liefde heeft de last licht gemaakt.

Soms vinden wij het moeilijk te doen wat de Heere Jezus van ons verlangt. Wij hebben het zoo druk of wij zijn zoo vermoeid, of wij verlangen zoo ons eigen wil te doen! Maar als wij dan bedenken hoe lief Hij ons heeft, hoe Hij Zijn leven voor ons gaf aan het kruis en hoe minzaam en liefderijk Hij is, dan ben ik er zeker van dat wij met blijdschap iets voor Hem zullen doen. O, laten wij altijd de feeënweegschaal van de liefde bij ons blijven dragen!

OOM BEN.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR AUGUSTUS 1933

AVONDMAALSVERS.

Help ons, o God! dat wij verstaan
't Verzoeningswerk, voor ons gedaan,
Het zware kruis, voor ons getorst,
Door Uwen Zoon, den Levensvorst.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING.

(Matth. 7 : 12).

Alle dingen dan, die gij wilt, dat U de menschen zouden doen, doet gij hun ook alzoo; want dat is de Wet en de Profeten.

2¹/₂ MINUUT TOESPRAAKJES.

- 6 Augustus „De slag bij Nauvoe”.
„De Pioniers die per boot gingen”.
Kerkgeschiedenis.
- 13 Augustus „Jozua”.
„Het land van belofte”.
Oude Testament.
- 20 Augustus „De Bergrede”.
„De Zaligsprekingen”. (De bedoeling van nederigheid).
Nieuwe Testament.
- 27 Augustus „Tempelen en andere heilige plaatsen”.
„De Heilige Geest”.
Evangelieleer.
Clyde A. Holdaway.

AVONDMAALSLIED

(In Remembrance of Thy Suffering)
Deseret Sunday School Songs No. 45

Wij hernieuwen ons verbond weer
En gedenken hoe Gij leedt,
Toen Gij voor des menschen zond', Heer,
Aan het kruis verzoening deedt ;
Wij vergaven die misdreven
Jegens ons, zooals Gij 't vraagt :
Wil gelijkerwijs vergeven
Al wat U in ons mishaaft.

Zuiver, Heer, ons hart, dan dwalen
Wij nooit ver van 't rechte spoor ;
Moge Uw Geest ons steeds omstralen,
O, licht dag aan dag ons voor !
Lokt verzoeking ons tot zonde,
Help ons om die te weerstaan ;
Hoed ons altoos tot de stonde
Dat w' uit d' aardsche sferen gaan.

Als Gij wederkomt in glorie
Om hier aller Vorst te zijn,
En met de Uwen Uw victorie
Weer gedenkt bij brood en wijn,
O, dat wij dan naad'ren mochten
Tot dat heilig Avondmaal,
Waaraan deelen vrijgekochten
Aller natie, tong en taal.

K.

INHOUD

Waarheid hersteld: een modern wonder! 213 De rekening der Natuur 218 Priesterschapslessen 220 Het Beloofde Land 221 Een Zilverfeest 224		Huisbezoek-onderwerp voor Augustus 224 De Tempel 225 Voor jonge oogen. 226 Zondagsschoolwerk voor Aug. 227 Avondmaalslied. 228
--	--	---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
Afzonderlijke nummers 15 cent.